

ei larda, tema kufur on raske, kuda meie kadunt wana herra ütles. Mees on alles poolik, kui temal naist ei ole; sellepärast, tädi-poeg! nõudke endale üks noorik."

Hahaha! naeratas Hans: teie sooviksite mulle kelko sabasse panna; aga minust ei saa mära-ree-wedajat, mino roomad ja loof ei kesta nii raskest koormat wedada. Poismeehel palju hõlpsam pidu.

"Noh," kostis Willem — "kui kositut noorikul hästi reeraswa on, siis ei tõuse temast mehele koormat. Kes teid sunnis hilpharalast roõima? — Wana Willem räägib igaühele tõt, olgo sakš ehk talopoeg, tema neid ei larda, kufur on raske, kuda meie kadunt wana herra ütles. Ehk mina kül en-nast rikaks meheks ei arwa, siiski saab Willemi wäimees külimito rublatükisi kaasa-raha, jäägo rääkimata lojus ja muu elamine. Kubja Willem annab mõlema tütrele külimito rublatükisi mehele minnes. Wõtke klaas wiina, Hans, ja pidage meeles, mis ma ütlesin.

Hans kallast pakutut wiina tõrisõlme taha ja naljatas wasto: Kui mõne nädala wanemaks saame, ehk teeme ükskord naise liiko.

"Kui Willemi rahakülimit senni mattiks ei tuiwa!" pilkas Urina aidamees.

"Si seft ole kartust," kostis kubjas — "Willem teab igal puhul, mis ta räägib ja wõib oma sõna tõeks teha. Rõrtsi-papa! kui piš ja lai suur tuba teil on? — Teie toale panen hõbe pöranda alla,

rublatük rublatüki kõrwa, jääb siiski weel kaunis hunnik järele."

Willemi täna õhtuse mõedo järel arwates, lisas aidamees — aga homme ehk tuleb hõbe pöranda asemelle wana waskne.

"Kubja Willemi kand ei mahu waskpöranda peale," hooples kubjas — "kubjal on kuldskörwaga hõbe pörand."

Wõib kül olla, — kostis Kusla mõlder: aga Wärtmetsa tütruks liha seisab wäga odawal hinnal, kui muido õhjaid ei leia, kui hõbe laua peäl.

Se koerahamba pilkamine paisotas kubja südant; tema tahtis parajalt täiesuuga mõldrile wastust anda, kui Hans laua alt tema jala külgi tõukas, ja sel silmapilgul üks wõeras sakslane letti ette astudes, kõrtsmikult küsis, kas saksa-kambriis õõmaja saada. Kõrtsmik pistis rutust küünla põlema ja laskis naise isandat saksa-kambri juhutada. Kui wõeras kõrtsinaise seltsis toast wälja oli läinud, ütles Hans kui iseenesega rääkides: "Mis pergeli lugu seda isandat seie on juhatanud? Si temasugune mees ial tühja teed lähä kaima."

"Kas teie tunnete seda wõerast isandat?" küsis mõlder.

Mina tunnen teda ja ei tunne teda, — kostis Hans — üks sõna on nii tõsi kui teine. Rõigest südamest himustaksin ma temaga tutawamaks saada. Wõiksin meie temaga sügawamalt sõbrustada, siis